

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 3 | 1. FEBRUAR 1935 | 84. AARGANG

MODER

Af Misjonspresident *Milton H. Knudsen.*

Morsdag er feiret i Norge i februar måned. I andre nasjoner er den helligholdt i andre måneder, men det gjør ingen forskjell, i hvilken måned dagen kommer, dagen er allikevel høitidelig.

Intet navn bringer så mange minner, så mange hjerteslag som mors. Hun gav alt for oss, og derfor er det, at hun burde bli æret.

Til et medlem av Jesu Kristi Kirke, moderverdighet har mer betydning, eller bør ha, enn til noen annen. Vi forstår den evige forbindelse, som menes med ekteskap. Vi forstår de velsignelser, som er hennes å gi oss anledningen til jordlivet.

Dersom der er noen, som burde være kanoniseret, så er det mor. Hun er en helgen. Til mig har min mor vært helgenaktig, siden jeg var en liten gutt. Dersom kjærlighet er den største av alle Guds gaver, da er moder nærmere Gud enn noen, som jeg kjenner.

Som de fleste barn lærte jeg tidlig i min barndom, at der var ingen kjærlighet, som kunde nå moderkjærligheten. Jeg visste ikke den gang, og jeg vet ikke endda, hvorledes det vil være mulig for en til å elske sine barn mer enn hun elsket hennes. Jeg har undertiden følt, at vår Himmelske Fader ikke kunde elske barna mer, enn hun gjorde. Til mig det var liv, det

var styrke, det var opmuntring. Det var hennes kjærlighet, som avlet kjærlighet i mig. Jeg visste, at hun elsket mig med hele sin sjel. Hun slet og arbeidet og opofret alt, natt og dag, og vi kunde nyde de magre velsignelser, som kom til oss som barn. Hun tenkte ikke på sig selv — hennes egen tid, eller fornøielser eller anledning til hvile — for et øieblik, når barna trengte henne.

Jeg har lært å sette stor pris på moderkjærligheten. Jeg har ofte sagt, og jeg sier det engang til, at moderkjærligheten kommer nærmere Guds kjærlighet enn noen annen kjærlighet, som finnes. En fader kan elske barna sine også, og næst efter moderkjærligheten kommer faderens kjærlighet, men en fars kjærlighet er noget annet enn en moders. Jeg hadde en god far, og jeg lærte å elske ham, fordi vi var så fortrølige med hverandre. Vi arbeidet sammen, lekte sammen, spilte ball sammen, og derfor var der en kjærlighet, som knyttet oss til hverandre, men det var noget særskilt med moders kjærlighet. Jeg var fortrolig med far, men endnu mere med mor. Hun forstod mig best, hun kunde kysse mine smerte borte og tørke tårene, far kunde ikke gjøre noget sådant.

Morsdag vil altid bli høitidelig til mig. Mor er ikke her mer, men skuer ned til mig fra hennes palass i himmelen. Jeg er endda en liten gutt i min kjærlighet til henne, og jeg håper, at jeg vil aldrig gjøre noget, som vil få henne til å blues.

Nu, det er en tanke, som kommer til mig. Søskende, dersom du ønsker, at dine barn skal bli lært i evangeliet og å elske sannhet og forstå det, dersom du ønsker, at de skal bli lydige til dig og til Gud, *elsk* dem og vis dem, at du elsker dem i ord og gjerning. Aldrig vær barsk, men vis tålmodighet og kjærlighet til dem, så vil du også bli velsignet.

MIT LØNKAMMER.

Af *N. J. W. Godtfredsen.*

Naar man engang imellem kommer i nøjere Kontakt med sine Medmennesker, og Talen maaske — hvad der kan hænde — naar hen til at strejfe det religiøse, specielt Bønnen — og i samme Plan berører Spørgsmaalet Lønkammeret — saa er det egentlig mærkeligt at høre alle de Undskyldninger, de forskellige kan have med Hensyn til et Forsvar for den ringe Tid, de har til sig selv om Dagen. Ja den ringe Tid, der er levnet hver især til at kunne beskæftige sig noget videre med Begrebet »Bønnen i Lønkammeret«.

Det kunde aldrig falde mig ind *her* eller andre Steder at mase mig ind paa nogen af mine Medmennesker og at vilde kritisere deres Maade at »bede« paa — at tilbringe deres Tid i Lonkammeret paa — nej, slet ikke. Men det mærkelige er, at saa snart jeg i en hygglig Samtale om Vejr og Vind — maaske uforskyldt eller med Forsæt eller ved andres Skyld — er kommen i Nærheden af disse Sporgsmaal — »Bonnen — Lonkammeret« — ja, saa raaber nogle op, saa man ikke kan faa Ørenlyd, om deres Kristendom, at man blot skal lade dem være i Fred, de skal nok selv gaa til »Vorherre«, om dette behoves, og skal ikke have nogen til at vise dem Vej — nej, det er vel nok privat for hver især. — Eller andre bliver sure og tvære, rent ud sagt mugne, er ikke til hverken at hugge eller stikke i, nærmest som Træfigurer, vel en Følge af en eller anden Ting, som tynger paa Samvittigheden. — Andre igen folder Hænderne paa Maven og ser op imod Himlen eller Loftet i Stuen med store, aabne, vedmodige Torskeojne eller et halvt Madonnablik, idet de afgiver et Suk, som om de ved Sporgsmaalet allerede havde opgivet Aanden og var paa Vej til Evigheden, idet de salvelsesfuldt med skælvende Stemme lig Farisæerne fremsiger følgende: »Ja — jeg beder rigtignok hver Aften min Aftenbøn, ja, og jeg gaar næsten hver Søndag til Gudstjeneste — ja, og véd De hvad — ham Pastor Hansen han er vel nok en dejlig Mand — sikken han kan »messe« — sikken et Organ — aa, hvor et det skont — kender De hans Frue forresten — aa, hun er bedaarende, saa ligefrem.« — Ja, inden man ser sig til, er Samtalen saa langt fra det egentlige Emne, at jeg igen maa fremsætte det paany. Saa faar jeg maaske et Svar fra en robust Person, der sidder mageligt henslængt i en Lænestol med en stor Cigar i Haanden og en »Whisky« foran sig: »Hvad rager det Dem, der er jo ingen af os, der har haft Bud efter Deres »Næse« i vore Sager!« — Hertil svarer jeg: »De har Ret, og det var det sidste, jeg vilde, nemlig at stikke min Næse i Deres Sager; men Samtalen er af sig selv kommen ind paa dette Emne, uden at jeg paa et eneste Punkt har ønsket det eller villet gaa nogen for nær med deres maaske nok private Ting. — Resultatet har mange Gange været, at vedkommende Type har forladt Stuen, hvor jeg sad, og lidt efter er der fulgt flere med, og inden jeg saa mig om, var jeg ene med een — maaske allerhojst tre Personer af Selskabet. Disse faa Mennesker har enten følt, at vi kunde tale sammen, enten fordi de havde Interesse for Emnet, eller fordi de maaske har trængt til at tale med nogen om dette, eller fordi der maaske ogsaa fra dem kunde komme Synspunkter frem, som ogsaa jeg kunde have godt af at høre fremsat.

Nogen har ærligt bekendt deres Fejl, idet de aabent har sagt: »Aa ja, De har Ret, jeg burde vel lidt oftere have tænkt paa min »Gud«, og jeg har dog egentlig saa god Tid dertil, men der er saa meget, som har hindret mig deri, jeg har virkelig ofte følt Trang til at gaa i Enrum med min Bøn. Naa, det nytter ikke at tale om det, Skylden er min egen, jeg véd det godt.« — Fra anden Side fremkommer maaske dette: »Aa ja, et Lønkammer, det har jeg vel nok Grund til at savne, vi har kun en lille Lejlighed, og véd De hvad, naar nu man har flere Børn, og disse ikke har set een hele Dagen, for ikke at tale om ens Kone — saa er det nu saadan sin egen Sag at forlange Enrum for sine Tanker, sin Bøn. Nej, de vil gerne snakke med mig, saa er der Lektierne, saa er der Tøj til Børnene, ja og meget, meget andet. Selvfølgelig beder jeg min Aftenbøn, naar jeg kommer i Seng, den, min Mor lærte mig, jo — ellers kunde jeg ikke sove.« — Den næste siger maaske: »Ja, jeg har jo hørt denne Tanke saa tidt, denne med »Bønnen og Gud i Lønkammeret«, men ærlig talt, jeg har engang prøvet dette, men jeg fik saamænd intet Svar — ha ha — nej, jeg vidste saamænd nok, at dette med at kunne komme i Kontakt med »noget« paa den anden Side, det maatte være Svindel, ja, det kan jo ogsaa være mig, der ikke forstaar det, bevares; men maaske kan De overbevise mig om det modsatte? Skønt, jeg husker engang, jeg var saadan rigtig i Pengetrang — det ligger nogle Aar tilbage — ja, da forsøgte jeg jo — jeg havde et Par »Sedler« i Lotteriet — og mente godt, at Gud kunde saadan lade Lykken se lidt til mig. Ak nej, ham kunde jeg ikke raabe op — men alligevel, De fremmede Mand der i Stolen, fortæl mig lidt om Deres Syn paa Sagen.« — »Maaske senere.« — Saa var der een endnu, og saa talte han: »Ja, jeg har ogsaa prøvet en Del af Livet, men mest Modgng, og jeg er vel den af os, som maaske mest har trængt til »hans« Hjælp deroppe; men han hørte mig ikke, nej, han gjorde ikke. Jeg glemmer ikke, da min Kone døde fra mig, det var ved en Fødsel — aa, hvor jeg bad til Gud den Gang; men det hjalp altsammen ikke. Saa kom der en Dag, hvor min ældste Søn faldt ved Fronten — aa, jeg bad til Gud den Gang, om dette Telegram dog ikke maatte være forkert, men nej, Arthur var væk. Saa tog den »spanske Syge« fat, og da Aaret var omme, stod jeg helt alene, Kone og fire Børn mistede jeg. Fortæl ikke mig, at jeg ikke har bedt til Gud. Ja, jeg har tryglet »ham«, jeg har bedt ham saa mindelig om at skaane mig for flere Sorger, men først nu, hvor al min Glæde er taget fra mig, da har jeg Medgang, alt, hvad jeg rører ved, giver Penge, Held har jeg i alt. Men Fred — med min Gud — det har jeg ikke, og jeg faar det aldrig — aldrig

— jeg tilgiver »ham« ikke.« — En knyttet Næve, der faldt haardt paa Bordpladen, var Punktummet for denne Mands Tale, og en svag Stønnen sluttede denne Mands Kummer. — Og her stod jeg, og her staar jeg nu, akkurat som Luther i Worms, og jeg maa sige, som han: »For jeg kan ikke andet«. Det nytter ikke, Menneske, at du tvivler, thi »Gud« er og bliver den eneste Hersker her paa Jorden, og han er Begrebet af Mildhed og Godhed, han er vor Fader, og til ham maa og skal vi gaa, hvordan saa end Livet behandler os, ja hvordan end Skæbnen spinder sine Traade og Satan sit Spil. — Kom, lad os gaa alle sammen, lad os møde Gud i hans Storhed, i hans Fadergodhed. Lad os for en eneste Gangs Skyld være sammen i Lønkammeret — i *mit* — ogsaa i *dit* — ja i vort — nemlig ude i den store Naturens Kirke.

Saa gik vi, og nu staar vi her, midt i det skønneste af alt det, Gud gav os, som vi i ren Glæde kan give os hen til, thi hvad er Naturglæden uden netop en Samklang med Mesteren selv. Ser i dèr, hvor skøn Søen ligger som et kosteligt, slebent Krystalspejl, og dèr foran os, den 300 Aar gamle Eg, ved dens Fod er mit Alter — og ogsaa dit — om du ønsker at følge mig til mit Lønkammer. Se nu tænder Gud selv Lysene paa Alteret, Solens Lyskaster lader han skinne imellem Bladene, og hør Trætoppenes sagte Sus, det er vel det skønneste Orgel, der tænkes kan, lyt, og Mesterens Haand spiller i alle Livets skønneste Nuancer, fra den mørkeste Egebas til den lyseste Bøgediskant. Nu sætter Orglet ind, Fugletrillerne er et smukt Akkompagnement, og vi — du og jeg, alle os, — der gik for at møde Mesteren, kan vi andet end lukke vort Sind op, kan vi andet end glemme Sorgen og Livets Jammer og Klage, og du, der slog i Bordet i Trods — aa ja, — jeg ser Taaren paa din Kind. Jeg vidste godt, dit Hjerte græd af Længsel efter Fred med Herren og Mesteren over det hele — kom, lad os knæle ned paa dette skønne, fine Mostæppe, — lad os bede en Bøn sammen: »Og han sagde, kommer til mig. Fader vor, du som er i Himlen og paa Jorden; du som er overalt — ogsaa her i denne skønne Kirke — hvor den blaa Himmelhvælving kupler sig over vore Hoveder, du som skabte denne Kirke, denne Jord, denne Skønhed og satte os deri. Tilgiv vore Synder, tilgiv vor Trods, tilgiv, at vi satte dig i anden Række, tilgiv, at vi ikke før kom til dit Alter, og velsign os — hver og een — du kære Fader og Gud.« Og Orglet spillede, og vi sang: Dejlig er Jorden, prægtig er Guds Himmel, skøn er Sjælenes Pilgrimssang. — Amen.

MESTEREN.*

»Thi et Barn er os fodt, en Son er os givet, og Fyrstendømmet skal være paa hans Skulder, og hans Navn kaldes Under, Raadgiver, vældige Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste.« (Es. 9: 6).

Denne ophojede og poetiske Erklæring blev givet af Profeten Esaias 700 Aar for Mesterens Komme. Falder det dig nogensinde ind at tænke paa den mest vidunderlige og betydningsfulde Begivenhed, som nogensinde har fundet Sted — en Begivenhed, som paavirker din Skæbne, ja den paavirker endog alle Menneskers Skæbner i Verden — fandt Sted for 2000 Aar siden i den lille By Bethlehem? Verden gav ikke Agt paa den, men Himlene satte et Kendemærke og erklærede dets Herlighed.

Lyt til Lukas' beskedne Beskrivelse af denne hellige og vidunderlige Begivenhed, som vi finder i 2: 8—16.

Jesus af Nazareth var Guds Son, fodt af Jomfru Marie, svøbt og lagt i en Krybbe og senere korsfæstet paa Korset.

Fra hans Fodsel til hans Daab var der et Tidsrum paa 30 Aar, der ikke giver nogen Beskrivelse om hans Levnedslob indtil den Tid, med Undtagelse af, at han som 40 Dage gammel blev fort frem i Templet, at han som Barn kom med sine Forældre til Ægypten for at undgaa at blive dræbt som Folge af Herodes' Befaling, og at han som 12 Aar sad og talte med Vismændene i Templet.

Udover disse Oplysninger har vi intet, som med Bestemthed kan siges skal skildre Frelserens Liv og Levned som Barn og ung Mand; det vil kun blive Gætteværk.

Efter hans Daab kom 3 besværlige og bevægede Aar, som danner hele Beskrivelsen af hans Gerning her paa Jorden — den mest kostbare og herlige Beskrivelse, som er i Menneskehedens Besiddelse.

Han led og han døde paa Korset, og medens hans Legeme laa i Josefs nyudhuggede Grav, gik hans Aand og prædikede for Aanderne, som var genstridige i Noahs Dage, og for de, som aldrig havde haft en Anledning til at hore det forlosende Budskab.

I Matt. 28: 1—9 læser vi Beskrivelsen om hans Opstandelse, og efter sin Opstandelse viste han sig for sine Disciple og andre i Palæstina og besogte Folket paa det amerikanske Fastland, hvor han lærte dem Evangeliet og organiserede sin Kirke.

40 Dage gik mellem hans Opstandelse og Himmelfart. Ved

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 3. Februar.

denne Lejlighed viste han sig for sine 11 Apostle (se Luk. 24: 50—53).

Dette er i Korthed Jesu Skæbne. Lad os nu betragte nogle af de store Ting, han gjorde:

1. Han gengav Evangeliet, som er en Guds Kraft til Saliggorelse — en Plan, som var udarbejdet, for Verden var skabt, og for Mennesket var sat paa denne Jord. Den Plan, som formedelst Menneskets Lydighed til samme vil bringe det Frelse og Ophojelse.

2. Han organiserede sin Kirke, gennem hvilken Evangeliets Plan kunde blive effektiv — en guddommelig Organisation med Præstedommet og Magt.

3. Han levede et fuldkomment Liv. Hans Liv er en ypperlig Vejleder for alle Mennesker. Han demonstrerede selv, hvad Evangelieplanen var. Hans Levned viser virkelig, hvad Religion er.

4. Hans Blod, udgydt paa Korset, forloste Verden og frigjorde Menneskeheden for Faldets Folger. Han er i Ordets fuldeste Betydning Verdens Forloser.

5. Han brod Dodens Baand ved Opstandelsen. Han er »Opstandelsen og Livet«.

6. Han aabenbarede Faderen, for han er Faderens udtrykte Billede. Den, som har set ham, har set Faderen; et fuldkomment Væsen, i hvis Billede vi er skabt.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Hvorfor er Kristi Fodsel den mest betydningsfulde Begivenhed i Historien?
2. Hvad menes der med Erklæringen: »Fred paa Jord og i Menneskene Velbehag«?
3. Hvorledes kan denne vidunderlige Tilstand erhverves?
4. Hvad kan vi gore for at fremelske Fred? (a) i vore Hjem? (b) i vor Kommune? og (c) iblandt Nationer?
5. Hvorfor gik Frelseren til Aandeverdenen?
6. Hvad menes der med »Aander i Fængsel«?
7. Giv en kort Beretning om Mesterens Besog paa det amerikanske Fastland.
8. Nævn nogle af de mest betydningsfulde Ting, Frelseren gjorde.
9. Hvad betyder Religion egentlig?

MESTERENS KARAKTER.*

»Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den du udsendte, Jesus Kristus. Jeg har herliggjort dig paa Jorden ved at fuldbyrde den Gerning, som du har givet mig at gore. Og Fader herliggor du mig nu, hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, for Verden var.« (Joh. 17: 3—5).

Lige siden Mesterens Komme i Tidernes Midte har alle Tænkere, Filosofer, Historikere og mange andre — enten de har troet paa hans Guddommelighed eller ej — erklæret, at Jesus af Nazareth er den storste Lærer, den ædleste og nobleste Personlighed, som nogensinde har eksisteret. Hans Liv, hans Karakter er en ypperlig Vejleder for hele Menneskeheden.

Om man skal domme hans Personlighed efter hans Popularitet, medens han levede, vil hans Liv vel nærmest være at betegne som en Fejltagelse. Han blev fodt under de usleste Kaar, modarbejdet, misforstaaet, fordomt og korsfæstet. Han havde ingen Rigdomme, intet at blænde eller tiltrække med — talt med blandt sine tidlige Tilhængere ikke mange vise, ikke mange ædle, ikke mange mægtige, og dog var hans Liv saa vidunderligt, at det ikke kan sidestilles med nogen anden Mand i Verdenshistorien. Han indaandede nyt Haab og Liv ind i den bekymrede Verden.

I »American Magazine« Juli 1922 findes et Interview af H. G. Wells ,som er værd at bemærke, da det drejer sig om et Studium i Mænds Storhed. H. G. Wells udtaler: »Historikerens Bevis eller Vidnesbyrd paa et Menneskes Storhed ligger ikke i, hvad han har skrabet sammen til sig selv, ej heller, hvad han bygger op for at vælte ved sin Død? — Nej, slet ikke noget saadant, men dette — blev Verden gjort bedre, fordi han levede? Fik han Mennesker til at tænke ivrigt med Energi og Livskraft, efter at han var borte? Ved denne Prøve er Jesus den forste.«

Sidste Dages Hellige anerkender det for omtalte, at han var en nobel og fuldkommen Skikkelse. Han er virkelig Guds Son, fodt af Jomfru Marie, svobt og lagt i en Krybbe og Korsfæstet paa Korset; at han var hos Faderen, for han kom her paa Jorden i Kodet, og at Verden er blev til ved ham. Han bragte til Jorden det herlige Evangelium og »Fred paa Jord og i Menneskene Velbehagelighed«.

Han led og dode for at forlose Menneskeheden. Han brod Gravens Baand ved sin Opstandelse. Han var den, som viste

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 10. Februar.

sig for Moses paa Bjerget, og han var den, som viste sig for Nephiterne paa det amerikanske Fastland og til alle hellige Mænd siden Verdens Begyndelse. Hans Navn er det eneste Navn under Himlen, hvorved alle Mennesker kan blive frelst. Som Menneske levede han blandt Menneskeheden med alle fysiske Karaktertræk af et dødeligt Væsen, men intet dødeligt Menneske har nogensinde naaet hans Storhed med Hensyn til Fuldkommenhed. Han var mere end et Menneske — han er i Ordets fuldeste Betydning Verdens Frelser og Forløser og Fredens Prins, og at kende ham, »er det evige Liv«.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Hvad er Deres Forklaring paa Joh. 17: 3 (se Indledningen).
2. Er hver god Mand stor og omvendt?
3. I Overensstemmelse med Historikernes Vidnesbyrd med Hensyn til Storhed viser det sig, at de siger, at Mesteren var den største Personlighed, som nogensinde har levet.
4. Hvad menes der med Paastanden »hans Navn er det eneste Navn under Himlen, ved hvilket vi kan blive frelst«?
5. Nævn nogle af de Ting, Frelseren gjorde, som ingen dødelig Mand kunde gøre.

DEN DANSKE MISSION.

GRENSKONFERENCER OG SPECIELLE MØDER I DEN DANSKE MISSION.

Grensmøder og specielle Møder vil blive afholdt i den danske Mission som følger:

Odense	Onsdag	den	6.	Februar
Haderslev	Torsdag	»	7.	»
Sønderborg	Fredag	»	8.	»
Esbjerg	Lørdag	»	9.	»
Esbjerg	Søndag	»	10.	»
Herning	Mandag	»	11.	»
Silkeborg	Tirsdag	»	12.	»
Aalborg	Onsdag	»	13.	»
Brønderslev	Torsdag	»	14.	»
Hjørring	Fredag	»	15.	»
Aarhus	Lørdag	»	16.	»
Aarhus	Søndag	»	17.	»
Randers	Mandag	»	18.	»
København	Søndag	»	24.	»

Vi haaber, at de ledende Brødre vil gøre alt for, at disse Møder vil blive saa godt besøgt som overhovedet muligt.

Korte Rapporter bør gives fra hver Organisation, og Grenens Embedsmænd vil blive foreslaaet. Et Program af en eller anden Art bør arrangeres.

Vi vil gerne opmuntre og invitere Søskende og Venner i den danske Mission til at overvære disse Møder, for at de kan blive saa vellykkede som vel muligt, og maa jeg til Slut bede Søskende komme sammen med den Beslutning: Vi vil i 1935 forliges og elske hverandre.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR FEBRUAR.

Guds Søn for os paa Korset led
og gav os Liv og Salighed,
saa syng Hosianna til hans Pris,
vor Tro og Lydighed ham viis.

KORLEKTIE FOR FEBRUAR.

Senior- og Juniorklassen:

Pagtens Bog 88. Kapitel, 123. og 124. Vers: »Ser til, at I elske hverandre; ophører at være gjerrige; lærer at meddele hverandre, som Evangeliet fordrer; ophører at være lade; ophører at være urene; ophører at finde Fejl med hverandre; ophører at sove længere end fornødent; gaa tidligt til Sengs, at I ikke skal være trætte; staa tidligt op, for at eders Legemer og eders Sind maa blive forfriskede.«

Børn over 10 Aar:

Pagtens Bog 88. Kapitel, 125. Vers: »Og fremfor alt ifører eder Kærlighedens Baand som med en Kaabe, som er Fuldkommenhedens og Fredens Baand.«

Børn under 10 Aar:

Pagtens Bog 88. Kapitel, 126. Vers: »Beder altid, saa at I ikke udmattes, indtil jeg kommer. Se, jeg kommer snart og skal tage eder til mig, Amen.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvilket Standpunkt tager de Sidste Dages Hellige med Hensyn til Biblen?
2. Var det nødvendigt, at vi fik de øvrige Standardværker indenfor Kirken?
3. Giv en kort Oversigt over Indholdet af et af vore Standardværker.

Børn over 10 Aar:

1. Fortæl om Profeten Ezekiel.
2. Fortæl om Profeten Daniel.
3. Nebukanezars Drøm og Udtydningen af den.

Børn under 10 Aar:

1. Hvad er et Hjem, og hvorfor er jeg glad for mit Hjem?
2. Fortæl om vort himmelske Hjem.
3. Fortæl om vort jordiske Hjem.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

3. Februar.

PROFETEN HAGGAI.

For Jøderne blev taget til Fange og ført til Babylon, var de de stolte Ejere af Salomons Tempel, som var et pragtfuldt og kunstnerisk Mesterværk.

Da de nu kom tilbage, omtrent 50 Aar efter, var der ikke saa mange, som kunde huske denne pragtfulde Bygning, da de fleste var uddøde, men de havde dog den Tanke i dem, at de vilde opbygge et andet Tempel i Stedet, og det skulde være endnu smukkere og endnu mere kunstnerisk end Salomons Tempel. Det andet Aar efter deres Ankomst til Palæstina begyndte de allerede at lægge Grundvolden til det ny Tempel, og de begyndte ogsaa paa Opførelsen, men det varede ikke længe, før de tabte Modet og lod hele Grunden ligge urørt hen. Saaledes gik 15 Aar, da Profeten Haggai traadte frem og opmuntrede Folket til at tage fat (se 1: 3—10). I andet Kapitel giver han endnu mere Opmuntring (se Vers 3, 7 og 9).

Mr. Harrel fortæller i sit Værk, »Israels Profeter«, at Haggai var ikke en Mand med originale Ideer som f. Eks. Amos, Esaias og Jeremias, men det var heller ikke saadan en Mand, man den Gang behøvede. Haggai var netop den Type, som Herren kunde bruge denne Gang, og han udfyldte sin Plads med Ære som en Mand, der var kaldet og inspireret af Gud, for vi véd, at han med Hjælp af Sakarias fik Templet fuldført.

I vor Kirkes Historie har vi bygget mange Templer, men enhver, som studerer denne Lektie, burde kende den Historie, som fulgte Opførelsen af Kirtland Tempel, thi saa vil man bedre kunne forstaa det store Arbejde, som Haggai udførte. Ældste Dalby skriver meget passende følgende: Hvem kan vurdere den store aandelige Styrke, som kom fra det lille

(Fortsættes Side 62.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	William Ørum Pedersen.

EN BRODER I FARE.

Vi hørte fornylig en Historie, som virkelig var vanskelig at antage for sand, men den blev os fortalt af en aldeles paalidelig Person med saa stor Sikkerhed, at man ikke behøver at betvivle Sandheden af den. Imidlertid blev vi meget forbavset over at høre, at sligt kan forekomme. En Broder i tilsyneladende god Stilling og med flere Aars Erfaringer i Kirken forklarede, at han vilde afløses fra sine Stillinger indenfor Kirken, og at han endog vilde forlade Kirken, om en vis anden Broder blev indsat i Bestyrelsen for en af Hjælpeorganisationerne. Om den fortørnede Broder omhyggeligt havde tænkt sig om endnu en Gang, inden han gav denne Udtalelse, vilde han naturligvis have set anderledes paa denne Sag. Dette vilde i hvert Fald være Tilfældet, om han i Ydmyghed og Tro havde bedt Herren hjælpe sig til at gøre, hvad der var Ret. Han vilde saa indse den Fare, som var i den Stilling, han havde tilegnet sig.

Dette Tilfælde nævnes her, fordi det er mere eller mindre typisk; andre lignende Tilfælde har fundet Sted og foraarsaget Besværligheder og Uenighed indenfor Grenene — et Emne, som vi mere end en Gang har optaget i disse Spalter. Men hvor er Lægemidlet? Naturligvis, ydmyg Bøn og ægte Omvendelse for hver enkelt, som ser eller tror at se en Fejl hos en eller anden Broder eller Søster.

Vilde det ikke være udmærket, om den forargede Person betragtede sig selv og sine Handlinger for at se, om der hos ham selv var noget, som var Uret og forkert med Hensyn til Kirkens Standarder. At gøre dette, vil netop være i nøje Overensstemmelse med Kirkens Lærdomme og derfor være behageligt for alle. Vi husker alle, at Mesteren i sin Bjergprædiken sagde: »Dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes; thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes, og med hvad Maal I maale, skal der tilmaales eder.« (Matt. 7: 1—3).

Lad os ogsaa erindre andre til Sagen hørende Lærdomme givet af vor Herre: En Kvinde, som var blevet grebet i Synd, førtes af sine Anklagere til Mesteren; de paaberaabte sig

Moseloven og spurgte skadefro, hvad der skulde gøres ved hende. Hvor karakteristisk er ikke hans Svar: »Den, som er uden Synd, lad ham kaste den første Sten«. Da han senere saa sig om og opdagede, at alle Kvindens Anklagere var forsvundet, sagde han til Kvinden: »Heller ikke jeg dømmer dig, gaa bort og synd ikke mere«.

Men hvor ofte skal jeg tilgive en Broder, som skader os? Atter har Jesus givet os Svaret, thi paa dette Spørgsmaal, givet af Peter, svarede han: »Jeg siger dig, ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsinstyve Gange syv Gange«. (Matt. 18: 22).

Brødre og Søstre, vi har antaget Jesu Kristi Evangelium og er blevet døbt ind i hans Kirke. Gjorde vi dette ærligt og oprigtigt? I saa Fald, lad os efterleve Mesterens Lærdomme. Da elsker vi hverandre, og vor Kærlighed vises i, at vi støtter og hjælper hverandre, tilgiver hverandres Fejl og hjælper hverandre i vore Bestræbelser for at tjene og gøre godt.

»Der findes saa meget godt i den værste af os og saa meget ondt i den bedste af os, at det ikke er passende for nogen af os at tale ondt om Næsten.«

Et Menneske bliver maaske heftig, bruger Tobak og Kaffe eller undlader at betale Tiende. Vi anerkender ikke disse Svagheder, men vi bør sympatisere med den fejlende og venligt og taktfuldt være ham saa behjælpelig som muligt med at overkomme hans Fejltrin og Svagheder. Hvis vi skulde vente, indtil Medlemmerne blev fejlfri, før vi kunde give dem en Stilling eller et Ansvar indenfor Grenen, vilde vi ingen Embedsmænd have, for ingen af os er fuldkommen. Lad os huske, at uselvisk Arbejde giver Styrke, og formedelst trofast Arbejde bliver vi i Stand til at erhverve mere Udvikling end paa nogen anden Maade. Skal vi ikke blive enige om at undgaa at finde Fejl eller tale ondt eller fremkomme med misundelige Klager om vor Næste, og i Stedet blive bedende, tolerante, tilgivende og tjenstvillige og ihærdigt stræbe efter at holde Herrens Befalinger og dermed være i Harmoni med Kirkens Forskrifter og Lærdomme? Eller skal vi give efter for Djævelens Magt og dermed gøre os selv ulykkelige ved at være hans Redskab til at gøre ondt? Om der er Bitterhed og Had i hvert et Hjerte i Stedet for Kærlighed og Taalmodighed, og om vi river ned i Stedet for at opbygge, kan vi være forvisset om, at Herren ikke er med os.

Joseph F. Merrill.

De Tjenere, der havde vundet andre Talenter, havde intet at kritisere over; men den lade Tjener vidste ikke alt det onde, han skulde sige om sin Herre.

(Fortsat fra Side 59)

Tempel paa Moriahs Bjerg. Det Tempel, som Haggai havde tryglet om. Verden skylder de Mænd Tak, som var saa hengivne og ivrige for Templets Opførelse, disse som gjorde store Opofrelser for at opføre et Hus til Herrens Ære.

---

10. Februar.

PROFETEN SAKARIAS, SOM HAVDE STOR TRO OG HAAB.

I husker sikkert alle, at lige siden for Tiden for Jodernes Tilfangetagen har Herren altid sendt Mænd, som kunde advare Folket, for maaske at faa dem til at vende om og leve anderledes. Vi husker sikkert ogsaa, at de fleste blev straffet, netop fordi de ikke fulgte Profetens Raad.

Sakarias var en Profet, som havde stort Haab, og som opnaaede meget. Han var 14 Aar gammel, da han drog med tilbage til Jerusalem. Han stammede fra en Præsteslægt, og 30 Aar gammel begyndte han sit Arbejde som en af Herrens Profeter.

Han kom først med sit Budskab 2 Maaneder efter Haggai. Som vi lærte af sidste Lektie, var det meste af hans Forkyndelse henledt paa Opførelsen af et Tempel og Følgerne af ikke at gøre saaledes. Sakarias derimod var, foruden ivrig i dette Arbejdes Udførelse, en Idealist, som de fleste unge Mænd er, hvilket hans Bog ogsaa bærer mange Vidnesbyrd om (se f. Eks. 7: 8—12, ogsaa 8. Kap.). Som Profet viser han i Sandhed sin Storhed, thi han udtaler mange Profetier om en ny Ødelægglse af Jerusalem. Sakarias forudsiger endog i 9: 9 Kristi Komme, endog nøjere detailleret. Kan I finde det Sted i Biblen, hvor denne Profeti er gaaet i Opfyldelse. Til Slut vil det være udmærket at henlede Opmærksomheden paa 8: 10, lære det, huske det og efterleve det.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

3. Februar.

DE TO FØRSTE BRØDRE.

Tekst: 1. Mos. 4. Kp. og Kostl. P. Moses 5: 41.

Vor himmelske Fader har været meget god mod Adam og Eva, baade før og efter at de var i Edens Have. Herren kom ofte og talte med dem, endog efter at de havde syndet i Edens Have og var blevet drevet ud, kom han til dem og trøstede og opmuntrede dem.

Adam arbejdede paa Marken, og Eva passede deres Hjem og havde alt parat til ham, naar han kom hjem. Men de følte sig ensomme, og efter at de havde bedt til Gud, fik de en Søn, som de kaldte Kain, og nogen Tid derefter atter en Søn, som blev kaldt Abel. Til den øvrige Del af Lektien vil det sikkert være tilstrækkeligt at give nedenstaaende

Oversigt:

1. Kain og Abel vokser op, tager Beskæftigelse.
2. Deres forskellige Sindelag med Hensyn til Gud.
3. Deres Ofringer til Herren.
4. Herrens Syn paa Kains og Abels Offer.
5. Kain vred — læs 1. Mos. 4: 6, 7.
6. Kain slaar sin Broder ihjel.
7. Herren spørger ham: »Hvor er din Broder?« — hans Svar.
8. Guds Ord til Kain efter dette.
9. Kains Frygt for at blive dræbt og Guds Løfte til ham.
10. Kain drager bort.

---

10. Februar.

SKØNNE ZION.

Tekst: 1. Mos. 5: 18—24 og Kostl. P. Moses 6: 21—67 og 7.

Siden Kain havde slaaet sin Broder ihjel, saa han ikke Gud mere. Det gjorde hans Børn heller ikke, for de var ikke gode nok. Men alligevel kom der Mennesker her paa Jorden efter Kain, som var gode og rene nok til ikke alene at se Gud, men ogsaa at bo med ham.

Forstaar du, hvad det virkelig betyder at være ren? Naar Vand eller Sne falder ned fra Himlen, er det rent, og der er intet andet i det end Vand. Det er derfor, at vi gerne vil vaske os med det. Af og til finder vi Folk, som er omtrent lige saadan. De er rene i deres Tanker, bander aldrig og fortæller heller ikke uartige Historier. Deres Hjerter er rene, og til dem lyder Jesu Ord: »Salige er de rene af Hjerte, thi de skal se Gud.«

Abel var en saadan ren Søn, og da han døde, har Adam og Eva sikkert bedt om at faa en anden Søn til ham. Herren hørte deres Bøn og gav dem en Søn, Seth, som var ligesom Abel. Seths Børn var ogsaa gode, og den syvende af hans Sønner, Enoch, skal vi blive lidt bekendt med i Dag. Folket paa den Tid behøvede ham, for det var blevet et meget daarligt Folk.

En Dag, medens Enok vandrede ude i Landet, talte Herren til ham (se den Kostl. Perle i Mos. 6: 27 og se i samme Kapitel Vers 31 og 32 Enoks Ord til Herren og Herrens Befaling til ham).

Enok blev derefter en Seer, det vil sige en, som kan se Ting, som vil ske, forud, og som saa skal advare Folket for at give dem en Chance til at forbedre sig. Enok udførte alt dette Arbejde, som Herren havde befalet ham, og han gjorde det med stor Nidkærhed og var trofast til Herrens Befalinger. Mange lyttede til hans Ord, men der var ogsaa nogle, som ikke vilde lytte til Herrens Ord, men de Lydige gik saa hen for sig selv og levede et godt og smukt Liv.

De byggede deres egen By, en By alene af gode og rene Mennesker, og de kaldte Byen Zion, for Zion betyder de rene af Hjerte. Dette var sandelig en smuk By.

Hvor er denne By nu? (se den Kostl. Perle i Mos. 7: 69). Vilde det ikke være vidunderligt at leve sammen med Mennesker, som kunde leve saa rent og godt, at Herren en Dag vilde tillade os at komme og bo sammen med ham? — Lad os begynde at leve rent og kun gøre godt.

PRÆSTEDØMMET

LEKTIE FOR KREDSLÆRERNE I FEBRUAR.

Nutidens Onde: At finde Fejl og tale ondt om vor Næste.

»De Mennesker, som lever i god Afstand, er naturligvis mere fejlfri end de, som vi ser hver Dag.« Elliot.

Tegn paa Apostasi: Jeg vil give eder en af Nøglerne til Rigets Hemmeligheder. Det er et evigt Princip, som har eksisteret hos Gud fra al Evighed. Det Menneske, som staar frem for at fordømme andre og finde Fejl ved Kirken sigende, at den er vildfaren, medens han selv er rigtig. Vær forvisset om, at det Menneske er paa Apostasiens Vej, og dersom han ikke omvender sig, vil han falde fra, saa sandt som Gud lever. (Fra Joseph Smiths Lærdomme).

Se ogsaa Pagtens Bog 88: 123—125 (findes som Korlektie i Søndagsskolen).

Diskutér:

1. Kommer andre til at synes bedre om os, naar vi finder Fejl hos andre?
2. Bliver vi mere lykkelige ved at tale ondt om vor Næste?
3. Hvorledes kan vi forebygge og forbedre dette Nutidens Onde?

NOEN FORSLAG OM, HVORDAN MAN BØR UNDERVISE.

Af Misjonspresident *Milton H. Knudsen.*

Det er ingen høiere kallelse gitt til mennesket enn dette å undervise. Den største lærer av alle var Jesus av Nazareth, døg selv om han var den største av alle, erfarte han allikevel vanskeligheten ved å få menneskene til å forstå hans budskap. Når han sa: »Følg mig«, gav han den virkelige nøkkel til all lærdom, fordi den maner til aktivitet hos eleven.

Det er lærerens plikt og ansvar å vekke tillive en trang til å gjøre noe. Ved passivitet lærer man intet, for å lære noe må man være aktiv. Om du gjør, hvad jeg sier, skal du kjenne om »læren« er en sann og pedagogisk (opdragende) prosess.

Som siste dages hellige er vi et folk av lærere. Enhver av oss vil før eller senere bli en lærer, om vi gjør vår plikt i kirken. Det er sagt, at en lærer er født og ikke lavet. Det kan være sant nok, men det skulde ikke førhindre oss i, som en gruppe, å lære alt, vi er istand til, angående det arbeide, vi er kallet til å utføre.

Vi vil aldrig finne ut, om vi er »fødte lærere«, før vi har forsøkt å lære andre. Jeg ønsker til å opmuntre enhver, der er kallet til å arbeide, til å gjøre sitt beste.

Prosessen ved å lære, er å gå fra det kjente til det ukjente. All kunnskap er beslektet med tidligere erfaringer, enn videre kunnskap må ikke være forvekslet med almindelig undervisning. Å kjenne en ting innebær aktivitet, lat det være sig mental eller fysisk. En illustrasjon vil klargjøre min mening. En lærer kan fortelle dig, hvordan du skal svømme, ved å gi dig all teori om, hvad du må gjøre, mens du er i vannet, han kan demonstrere for dig alle bevegelser benyttet av svømmere, men du som elev kjenner ikke den kunst å svømme selv om du har all den nødvendige lærdom, inntil du kommer i vannet og der beveger dit legeme slik at du holder dig på overflaten. Dette menes altså aktivitet fra din side. Passivitet vil aldrig lære dig til å bli selv en dårlig svømmer. En masse øvelse vil du trenge, før du vinner, om du er som de fleste av oss almindelige individer.

Aktivitet er altså det fundamentale vesentlige i all undervisning, og en lærers ansvar er å vekke tillive en trang til aktivitet og til å gi anledning til utfoldelse av denne aktivitet, som også maa det være beslektet med tidligere erfaringer, med andre ord den må være knyttet til noget, som allerede er kjent.

Om undervisningen skal være konstruktiv og av verdi til individet, må den uttrykke positive verdier.

En person lærer å gjore dårlige gjerninger, likeså vel som han lærer å gjore gode. For å bli lærd i ordets rette mening, må gjerninger og fakta plaseres i rekken med vaner. Dette muliggjores kun ved *stadige gjentagelser.* En må gjenta gang på gang hvert eneste faktum eller gjerning, som tilslutt blir en part av dig selv. En heldig lærer åpner veien for eleven til å fortsette sine gjentagelser under veiledning, så de blir korrekte i form og struktur.

En lærer, som onsker et godt resultat, må kjenne emnet, som skal læres. Når en person blir fylt av sitt emne slik at alt rent »flyter over«, da er han et uttrykk for selve livets overflod, som Frelseren selv har lovet: »Jeg er kommet, for at du mere kan ha liv og ha det i overflod«. Jeg har ofte fremsatt, at det eneste, som når den annen person, er det som: »flyter over«. Dette er ofte omtalt som enthusiasme eller begeistring. De lærere, som du har kjent, og som har innpodet dig, har haft en overflod av enthusiasme.

Den eneste vei for å kunne sprede enthusiasme, som en lærer er og være så å si gjennemsyret av emnet, som skal læres. Dette menes *hjemmeforberedelse.*

Time efter time av tenkning er nodvendig. Timeplan må lægges.

Unge lærere skulde nedskrive sine planer i detaljer. Der er mange metoder for å lære andre, enhver har sine sterke og svake sider. Alle samtykker i mange ting, og disse skulle bli akseptert. Enhver lekse skulle begynne med en *oversikt over den foregående.*

Dette skulde bli efterfulgt av en beretning over *leksens hensikt.* Denne beretning skulle være kort, liketil og direkte. F. eks. »I aften skal vi lære om, hvordan Hans lærte lydighet«, eller »i aften er det vår hensikt å vise, hvordan Joseph Smith sorget for et bedre sosialt liv«, eller »idag skal vi finne ut, hvad et vidnesbyrd er sammensatt av«.

Dette vil med engang bringe elevene til opmerksomhet på, hvad som skal behandles, og all vandring hit og dit vil stoppe, som er så fremtredende, når ikke en bestemt hensikt er fremsatt. Ingen lærer må gjore sig skyldig i å begynne på en lekse uten å ha en bestemt hensikt. Det vil være dennes plikt å holde diskusjonen innenfor denne hensikts ramme.

Det næste logiske skritt er å *fremlegge materialet,* som skal stotte hensikten.

Dette materiale må arrangeres på en slik måte, at man kan gå fra det kjente til det ukjente, om dette gjøres riktig, vil det bringe den foronskede virkning foruten stor anstrengelse

fra elevenes eller tilhorernes side. Om du fremlegger dine beviser klart, vil du virke på forsamlingen som »en der taler med autoritet«.

Det næste skritt er å gjore *sammenligninger*. Her er det, hvor du kommer frem med dine illustrasjoner. Herved gives anledning til å vekke til eftertanke, til å få igang samarbeide med forsamlingen.

En klok lærer vil ha tenkt op mange forskjellige sammenligninger.

»Vær ikke som de skriftlærde og fariseerne, når I bede«, var en av sammenligningene, som Jesus gjorde. Frelserens lignelser er illustrative sammenligninger, som klargjor og fastslår leksens hensikt.

Det femte punkt, som brukes av enhver veltrenet lærer, er *slutningen*. »Dette er enden av det hele«, sier Salomon, »frykt Gud og hold hans bud«. Slutningen skulde være klar og avgjorende. Om leksen er blitt fulgt med forsiktighet, vil slutningen bli en gjentagelse av leksens hensikt.

Som et eksp. »Hans lærte, at lydighet bar lonn i sig selv, og han beslutte aldrig å være ulydig mer.«

Det sjette punkt er kanskje det mest viktige. Dette er *anvendelsen*.

Leksen er gått tapt, om den ikke blir anvendt av elevene eller tilhorerne. Læreren må gi en anvisning, som vil bringe eleven til å benytte de sannheter, der kom frem av diskusjonen. Frelseren sa: »Bærer omvendelsens verdige frukter«. »Kvinne, gå bort og synd ikke mer«. »Om I vil kjenne lærdommen, da gjor som I er blitt befalt«.

Alt dette fremhever verdien av anvendelsen. Lat mig igjen fremheve, at sann lærdom vil frembringe et liv i aktivitet. Der er intet, som heter passiv lærdom. Som Jakob siger: »Vær derfor ordets gjorere — for tro uten gjerninger er død«.

NYE BØKER OG HEFTER.

En kort oversikt og orientering.

Av *Frithjof Fluge.*

I.

Hvad er Mormonisme? Et fritt formet svar. Av John A. Widtsoe. 63 s. Kr. 0,25. Overs. av Liv Novik.

»Menneskelig lykke er »Mormonismen«s hensikt«. Slik begynner dr. Widtsoe sin fremstilling av dette igrunnen tem-

melig omfattende emne. Setningen er karakteristisk for eldste Widtsoes måte å skrive på. Hans setninger er korte, rammende og fyldige. Hans sentenser egger sig innpå tanken, klare og avrundet, som om de er hugget ut av sprogets masse. I et pennestrøk får han si, hvad andre bruker tunge utredninger for å få sagt. Når det derfor i forordet betones, at heftet kan leses på to timer, så må ingen tro, at behandlingen er overfladisk for det. Tvertimot. Hver eneste side strutter av levende tanker og klare problemstillinger.

Hvad mormonismen vil, er å gjøre menneskene lykkelige. Men hvad er lykke? Utfoldelse av kreftene. Følgelig må en sann religion aldrig hindre noen egenskapers utfoldelse og befordre andre. Den sanne religion må være altomfattende, praktisk og virkelig. Den må gjelde søndag og hverdag, i kirken som på kontoret og arbeidsplassen. Den må virke befruktende på intellekt og følelse. Den må opta i sig alt, som kan hjelpe menneskene til å folde ut sin livslengsel og evighetsdrift. Den må ikke først og fremst forberede mennesket til livet efter døden, men vareta livet her og idag. Med stor kraft hevder Widtsøe denne anskuelse. »Det er sant, at »mennesket lever ikke bare av brød alene«, men det er heller ikke helt tilfreds med løfte om himmelsk belønning. Forføininger må treffes — for nutidens såvel som for fremtidens behov. Menneskene trenger mat og hus idag. De trenger tiltalende beskjeftigelse og opbyggelse idag. Sann religion må finnes i alle livets anliggender og nyttiggjøres der. — Mormonismen nøler ikke med å ta del i livets timelige såvel som åndelige affærer (s. 6). »All sannhet blir anerkjent av de siste dages hellige og innbefattet i deres religionssystem (s. 9). Sannhet »innbefatter historie og filosofi, videnskap og litteratur og alle kunnskapsgrener« (s. 8).

Konsekvensen av dette syn må bli, at mormonismen ingen grenser har utad, og ingen avsluttet troesbekjennelse har. En annen konsekvens er, at individualiteten er det høieste »under mormonenes synsvinkel« (s. 8), og at selvstyre og selvvirksomhet er et uunngåelig krav (s. 10). Følgelig finnes intet presteskap, men grupper av selvstendig virkende og ulønnede tjenere og en rekke selvstendig styrte organisationer, som drives av medlemmenes egen interesse.

I 17 konsise avsnitt tar Widtsøe leseren med til de fleste av etasjene i den åndelige byggning, som kalles mormonismen. Man savner intet, er bare forbløffet over alt, som er kommet med. Endog statistikker og rosende uttalelser av ikke-mormonere har fått en bred plass. Tilslutt samler forf. likesom fremstillingen i ett punkt: »Hvad er mormonisme?« Det er Jesu Kristi rene evangelium; livets og frelsens plan;

veien til lykke paa jorden og i himmelen. Det er det himmelsendte middel til å gjore menneskene sterke i all rettferdig bestrebelse, til å lede dem til lykke gjennem selvbeherskelse og seier over de omgivende krefter. Det er den kraft, hvorved menneskene daglig kan bli mer lik Gud. »De, som mottar denne evige sannhet og adlyder dens forlangender, vil bli jordens seierherrer« (s. 54).

Forf. betoner nodvendigheten av, at enhver tenker for sig selv. Jeg vil gjerne benytte mig av denne rett og vil ha sagt, at jeg slett ikke er enig med dr. Widtsoe på mange punkter. Tvertimot. Det synes, som om forf. ynder paradoksene for å tvinge leserne til refleksion og ikke slavisk sluke alt, han skriver. Når Widtsoe taler om unaturlige lyster, kan man sette et sporsmålstegn og sporre: Hvilke lyster er unaturlige? (Der er lyster, som odelegger legemet og sjelen. M. H. K.). Innstiller man sig sant psykologisk, må svaret bli: Ingen. Og når fremstillingen dreier sig om handlefriheten, kan det være gjenstand for en meget sterk debatt, i hvilken grad handlefriheten (som forf. ser den) er bestemt av opdragelse og miljo. Et tredje punkt, jeg bl. flere andre vil sette fingeren på, er: I hvilken utstrekning skal man i samfundet virke for bedre systemer og styreformer, når kravet stilles: Vær lovene underdanig? Vi husker sikkert alle Peter, som blev påbudt å boie sig for loven, men som sa: Man skal lyde Gud for enn mennesker. Man skal ikke ha studert de forskjellige nutidige styreformer meget, for man opdager, at de ikke er så guddommelige allesammen. Men mine innvendinger ligger kanskje på siden av boken.

Jeg vil gjerne få anbefale denne greie oversikt av dr. Widtsoe. Den egner sig utmerket som en forste orientering i mormonismens filosofi.

Oversettelsen ligger nær originalen.

II.

Is Faith Reasonable. Av dr. Joseph F. Merrill. Published by the Church.

Eldste Merrill er som br. Widtsoe videnskapsmann. Den første er fysiker, den siste er kjemiker. Kanskje er dette en av grunnene til, at Merrills fremstilling er meget mer inngående med lange setninger enn Widtsoes korte analyser. Forskjellen på de to skribenter kan best uttrykkes ved et billede: »Merrill er som et slagsverd. Hans argumenter er tunge og vektige og knusende. Widtsoe er som en florett. Den gjennemborer mer, enn den slår.«

Merrills siste bok: »Kan troen fornuftbegrunnes«, er en samling radiotaler. Derfor er det ingen sammenheng mellem dem. Emnene spenner over et stort område: Fra spørsmålet om videnskap og religion over en inngående drøftelse om Guds eksistens og det ondes problem til en videnskapelig vurdering om visdomsordet for så å slutte med Mormons bok og Joseph Smiths misjon.

Boken gir en meget rik fylde av videnskapelige fakta, som alle skal tjene til å bevise, at videnskapen ikke kan avgjøre, om religionen er sann eller ei. Den moderne videnskap står omtrent på grensen av det, som kan erkjennes. Fysikeren Eddington sa for ikke lenge siden, at »Universet ligner vår tanke inderst inne«. Men likevel er det et meget stort sprang til å ta videnskapen som bevis for, at Gud eksisterer, og at det finnes et liv efter døden. Slike ting ligger utenfor videnskapens erkjennelsesområde. De er bare gjenstand for tro. Dette betoner da også dr. Merrill, men efter mitt skjønn ikke sterkt nok. En annen sak er, at der bare kan være en objektiv sannhet, og at når både videnskapen og religionen skal uttrykke denne sannhet, så må de nærme sig hverandre.

For enhver, som leser engelsk, skulde det være unødvendig å betone, at de bør studere Merrills utredning om emnet.

(Fortsettes senere.)

LITTERATUR I DEN DANSKE OG NORSKE MISSION.

Vi er fra forskellig Side blevet opfordret til at indrykke en Meddelelser om, hvilken Literatur der findes i Missionen, som kan erholdes enten direkte fra Missionskontoret eller igennem de respektive Distriktskontorer. Den opgivne Pris er i hvert enkelt Lands Mønt.

DET DANSKE MISSIONSKONTOR:

Advarselsrøsten	1,00
Bibel-Citater	0,80
Bibel-Citater og Vejleder	4,00
Den kostelige Perle	1,00
Joseph Smiths Levnedsløb	3,00
Kronet med Herlighed	3,00
Mormons Bog (stor)	2,00
» » (lille)	2,00
» » (stift Bind)	1,35
» » (blødt Bind)	1,00

Salmebog (Skindbind)	3,00
» (alm. Bind)	2,00
» (Hylster)	0,20
Søndagsskolens Sangbog (ekstra Bind)	1,00
» » (alm. Bind)	0,50
Tempelblanketter	0,05
Postkort af Templet	0,05
Kort med Trosartiklerne (pr. 100)	0,75
Kort med Trosartiklerne og Billede af Templet	0,03
Trosartiklerne	3,00
Ældsternes Vejleder	0,50
Fornuftsmæssig Teologi	1,00
Bikubepigernes Lektiebog	2,50
Gleanernaale	1,00
Bikubenaale	1,25
Mindebøger	2,00
» Blanketter	0,05
Norske Missions Historie	0,50
Ny Aabenbaring	1,75
Hvad er Mormonismen?	0,25
Hefter:	
Fremmede fra Vesterlandet	0,04
Mormonismens Filosofi	0,05
Nogle anerkendende Ord	0,03
Sandhedsrøsten	0,03
Frelsens Plan	0,05
Skand. Stjerne (Jubil. Udg.)	0,08
Straaler af levende Lys 1—12	0,10
Jubilæumstraktaterne 1—18 (af John A. Widtsoe)	0,15
Perler af Mormons Bog	frit
Engelsk Literatur:	
Articles of faith	2,00
Ancient Apostles	5,00
Book of Mormons	2,50
Branch Supervision	0,75
Doc. & Cov. Commentary	24,00
Gospel Doctrine	10,00
Joseph Smiths Teachings	4,00
Latter Day Revelation	3,00
Letters to Succesfull Missionaries	0,75
New Book of Etiquette	3,75
Rational Theology	2,50
Smile Posts of Satisfaction	3,00
Tracts of Tracting	0,25

DET NORSKE MISSIONSKONTOR:

Mormons bok	2,00
» »	1,00
Ny Åpenbaring (skinn)	2,75
» »	1,75
Den Kostelige Perle	1,00
Trosartiklerne (Talmage)	3,00
Joseph Smiths Levnetsløp	3,00
Fornuftsmessig Teologi	1,25
Advarsels Rost	1,00
Bibel-Citater	0,80
Minnebok	2,00
Bikubepiker	2,00
Hvad er Mormonismen?	0,25
Norske Misjonshistorie	0,50
Søndagsskole sanger	0,50
Frelsens Plan	0,05
Zions Sanger, ny utgave	

Alma L. Petersen,
Præs. for den danske Mission.

Milton H. Knudsen,
Pres. for den norske Misjon.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording A/S.